

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΑΣ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΤΕΡΠΙΕ

ΟΙ ΚΟΜΠΑΡΣΟΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΜΑΡΣΕΑ κι' η Ζακελίνα άπομακρυνθήκανε χειρονομία, με τα κεφαλα τους σκυμμένα τό ένα προς τό άλλο, με την άσπλη άμερμηνοσία των άγαπημένων. Ξοπίσω τους έβαιναν μονάχοι τους ό Ζουλιέν και ή Λάουρα και τού κύτταζαν σιωπηλοί και τραγμένοι.

Η έξοχή τριγύρω άπλώνόταν κυματιστή. Ό μαλοκαιρινός ήλιος έπαίξε στο πράσινο κελτό της,στά γυαλιστερά φύλλα των δενδρων, στη λεία επιφάνεια τού ποταμού. Έλαφρή αόρα έκανε να ψηφρίζουσε γλυκά οι κορυφές των κυπαρισσιών.

Ό Ζουλιέν και ή Λάουρα κτύπαζαν τό νερό πούτρεχε ανάμεσα στις όχθες και μένανε σιωπηλοί...

Την ποιογουμενή ημέρα, τό βράδυ τού Σαββάτου άκριβώς, την ώρα που έκλεινε τό γραφείο που δούλευαν μαζί, ό Μαρσέλ, είχε πη τό φίλου του Ζουλιέν :

— Άδνο πάω στην έξοχή μαζί με φίλανείστα μου. Θέλεις νάρθης; μαζί μας; Η Ζακελίνα μου μόνο ό-αν βρεσκαται συντροφιά με μιο φίλη της μπρι ενά τό σκόση άπ' τό σπιτι. Θα παρη λοιπόν μαζί τη και τη Λάουρα. Και συ θα άναλιβεις να γίνης κυβαλλέρος της. Έτσι θα έρασφαίσης κι-α συντροφιά και θα μινουσε και μεϊς έλεύθεροι. Και να δής τί όλορη που θα ενά να πηγαίνουσε κι' οι τέσσεροι, δυο - δυο, όλοκληρη ήμερα στην έξοχή...

Ό Ζουλιέν δεν είχε την όρμητικότητα του φίλου του, ότε την τόληρη του, τόμη έμφορη παλληκ-ριού, συνήθισμενου στις έδικολές ή υπαίθεξ...

Διακόσι και άδέξιος καθώς ήταν, έφρονότιζε να ενά πάντα ύποδειγμ-μντικός ύπάλληλος. Έρωτικε περιπόνησε είχε σπάνιος. Μα ενε κι' άληθεια πως δεν τις κινη-γύσσε. Δεν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στη ζωή του.

Γι' αυτό έδίστασε να δεχτή την προσφορά τού φίλου του. Ό ρολος αυτός τού κομπάρσου δεν τού άρεσε διόλου. Φέβρο ενε μήπως φανή άδέξιος. Ό Μαρσέλ, όμως, έπέμεινε τόσο πολύ, ότε υπεχώρησε ότό καλωσύνη, μόνο για να έτοιχρωφθη τό φίλο του.

Την άλλη μέρα τό πρωί οι δυο νεϊ και τό δυό κορίτσια άντάμωσιν στο σταθμό. Στο τραίνο μέσα ό Ζουλιέν μιόρσε να κυτάξη προσεκτικά τη Ζακελίνα και τη φιλενάδι της.

Η Ζακελίνα, κολήτρια σ' ένα κατάστημα, δειχότανε τόληρη κι' έλεύθερη με τό φίλο της. Όμορφη και κομψή, όπως ήταν, έφρονότιζε να παίρνη πάντα μαζί της ένα κορίτσι άπλό και σερνό, για να φαντάξη πεσο πολύ ή δική της όμορφιά.

Η φίλη της ή Λάουρα φαινότανε πραγματικά πλασμένη για κομπάρσο της αγάπης. Άν και ήτανε συμπαιθητική πολύ, δεν είχε την παραμικρή κοκεταρία, δεν είχε τίποτε που να τραβή την άνδρική ματιά. Και ό Ζουλιέν που την κύτταζε προσεκτικά, συλλογιότανε :

— Μοιάζει μ' έμένα, ή κομψή. Έγιδασ άπ' την ίδια ράτσα, είμασε άπό τούς άνθρωπος που σχηματίζουσι τό πλαίσιο των όλιγων που φραμβέθουσι σ' όλα τους.

Και χωρίς να τό θέλη, συλλογιόταν άκόμη :

— Η καϊμένη!... Οι δυο μας μαζί, θα πλήξουμε, βέβαια, χωρίς άλλο στην έξοχή.

Έπειδή, όμως, ήταν κυλομαθημένος νέος, προσάθησε να μη φανείτα άδέξιος κοντά της. Άρχισε να της μιλή ηί έκείνη τού άπαντόσε χαμογελαστή. Η παρουσία τού άλλου ζευγαριού τού έδωσε τόμη περισσότοπο θάρρος κι' άρχισε να φανείτα κερισσότοπο έπίδειξος άπ' όσο κίστετα κι' ό ίδιος. Τού έκανε, μάλιστα, ευχάριστη έκπληξη, που έβλεπε πού τό αστήρο πρόσωπο της Λάουρας φωτιότανε παράένα, κάθε φορά που τού χαμογελοόσε.

Έργχανε τέλος σ' ένα μικρό σταθμό και πήγαν σ' ένα έξοχικό ξενοδοχείο. Έκει καθήσανε, έφαγαν και ύστερα τραβήξαν προς τούς όρους.

Ένα ποτάμι έτρεχε ανάμεσα στην κοιλάδα. Στη όχθη του ήσαν φτερωμένες λέξεις.

Άποφάσανε να μέινουν λίγο στο μέρος αυτό, μα μόλις έκάθησαν, ό Μαρσέλ κι' ή Ζακελίνα ύδρασαν χειρομαχημένοι. Ό Ζουλιέν κι' ή Λάουρα μένανε έτσι μονάχοι τους κυτάζοντας τα παιχνιδίσματα τού ήλιου άτάνω στο νερό και τις βίχρες που περνοόταν φερωμένες με νέα ζευγάρια μεθυσμένα άπ' την άγνη.

Γράματό σγκίνισοι, ταραγμένοι άπ' την εύθυμία τού κόσμου που άντίκρουζαν, μένανε κμύποση ώρα σιωπηλοί...

Η σκηνή αυτή, όμως, δεν μπορούσε να παραταθή περισσό-τερο. Ό Ζουλιέν αίσθανότανε πως αυτό ήταν γελοίο κι' ανα-κριτόσε λόγια τρυφερά, άπό κείνα που πρέπει να λέγη κανείς έ-αν βρεσκαται μόνος του μ' ένα κορίτσι. Μο έτσι καθός άντίκρουζε τη Λάουρα άπεναντί του άκίνητη, με τα δάχτυλα πλεγμένα έμπρός στά γονάτα της, αίσθανότανε μεγάλη στενωχωρία άνακατωμένη με φόβο και σεβασμό.

Τέλος πήρε την άπόφασι και ειπε μιά κοινοτυπία :

— Τι όμοία μέρα, άλήθεια, δεσποινίς;

Αυτή γίρσε τα μάτια τη; τού κόνταξε και με φωνή σοβαρή και λίγο θλιμμένη άπήνησε :

— Ναι, ενε μιά μέρα πλασμένη για να ξεγνάη κανείς όλα...

— Πώς! Θέλετε να ξεχάσετε; Δεν είσαστε εύτυχιοι; ένη, άλλ-θεια;

— Όδε εύτυχισμένη είμαι, ούτε δυστυχής. Πλήττω μονάχα...

— Μαζί μου;

— Ώ, έψυθουσε ή κόρη κατακόκκινη, δεν ήθελα να πώ αυτό!

Πλήττω με τη ζωή που περνάω στο Παρίσι...

— Έλάτε, εξηγήθητε μου!

— Δεν τολμώ!

— Θα μου όρηγηθήτε, λοιπόν, τη χαρά αυτή; Δεν με θεωρείτε φίλο σας; Άλλα ναι, έτσι ενε... Αδριο θα μ' έχετε ξεχάσει χω-ρίς άλλο. Άνοιξε μου σήμερα τούλάχιστον την καρδιά σας!

— Έχετε δική, έψυθουσε αυτή. Ενε σκληρό καρμιά φορό να μην έχη κανείς κάλπουσι που να τού άνοιξη τη καρδιά του...

Κι' άρχισε να τού διηγήται τη ζωή της. Ό πατέρας της είχε πε-θάνει πριν άπό τό λίγο χρόνο... Σκοτώθηκε σ' ένα δυστυχισμο στο έργοστάσιο. Η μητέρα της έσυνόταυσε για ν' άνταθήξη τα τρία της παιδιά. Η Λάουρα ήταν ή πιο μεγάλη άπ' όλα και δεν είχε δη ύδενε μιά καλή μερα. Όλη την ήμερα δούλευε σ' ένα κατάστημα και τό βράδυ έύρισε δουλειές που τις έκανε στο σπίτι της όμο, τα με-σάνυχτα και πεσο πολύ άνομα. Ά-νάπαναι δεν ήξερε τί θα πη. Κι'ι μ' όλα τα είκοσι της χρόνια δεν έβλε-πε καρμιά λάμψι στον όρίζοντα, δεν είχε κινιμαν έλπίδα!

Ό Ζουλιέν την κύτταξε όλη την ώρα που μιλούσε. Άνακαλυπε στο κορίτσι αυτό ένα άπροόπο θεληγορο, άγνό κι' εύγενικό. Όταν τόν ρώτησε κι' αυτή με τη σειρά της για τη ζωή του, της διηγήθηκε πόσο θλιμμένες ήμέρες περνοόσε στο γραφείο του, χωρίς καρμιά χαρά στη ζωή του. Ήταν κορμα να ξη έτσι, ενώ κόντανε να φτάσει στο τριάντα. Τού χωρι-όζατα μιά σύντροφος στη ζωή. Φο-βόταν όμως πάντα μήπως βγη γελα-στός στην έκλογη του και γι' αυτό δεν έτόλημσε ποτε ν' άνοιξη την καρδιά του σε καρμιά νεα. Ήταν τόσο δειλός, ότε έπρεπε ή άλλη, έκείνη που ή άγαπίοσε, να τούδενε πρώτη αυτή το χέρι της...

Έβλεφα η νέα ήλώωση τα χέρια της προς τό μέρος του και ειπε :

— Βοηθήστε με να σηκωθώ!

Ό Ζουλιέν συμφοφώθηκε άμέσως με την έπιθυμία της. Η αυτόατη αυτή χειρονομία της Λάουρας τόν έκανε τολμηρότερο. Της έπιασε τότε τό μπράσο και ψιθύρισε ίκετευτικά :

— Έλάτε να πεοπατήσουμε μαζί λιγάκι!

— Πάμε! τού ειπε έκείνη με φωνή μισοβυσσομένη.

Ένείνη τη στιγμή φωνήκανε ό Μαρσέλ κι' ή Ζακελίνα. Έγυό-ζαν με κρημασμένα τα χέρια τους, με χαμηλωμένο τό κεφάλι, ά-γογιέμια μάτια και χελια γεμάτα κλάμα. Πριν από λίγη ώρα εί-χαν μαλώσει. Ποις έξέρι τε άσχημα λόγια άνταλλάξαν. Φανό-τουσαν πως δεν τους ένανε πεα ή καλή τους, ή αγάπη.

Ό Ζουλιέν κι' ή Λάουρα τάνοικωσαν όλα αυτά στη στιγμή. Τι μπορούσαν, όμως, να κάνουν για χαίτη τους; Μήπως δεν είχαν πείε μαζί τους για κομπάρσο; Ναι, όμω, που μόλιναυθα πακώ-θησαν...

Ένώ αυτοί οι δυο, ό Ζουλιέν και ή Λάουρα νοιάθησε τ'αυ μέρα τους την αγάπη πούχαν χάσει οι σύντροφοι τους. Ναι, ναι, άγαπίοντουσαν τρελλά. Τό αίσθανόντουσαν αυτό πολύ βαθιά στην καρδιά τους...

Κι' άξφωνα, χωρίς να πουν λέξη στον Μαρσέλ και στη Ζακελίνα, άπομακρύνθησαν προς τούς όρους, άδιάφοροι για όλα...

Άπομακρυνόθησαν κι' ό Μαρσέλ κι' ή Ζακελίνα που είχαν γινει έχθροι. Νοιάσανε τόπω, πως οι όρλοι είχαν αλλάξει άπότομα. Ή-σαν αυτοί πού οι κομπάρσοι της αγάπης. Κι' άκίνητοι στην όχθη τού ποταμού, άφανοι κι' άπεληκισμένοι, έβλεπαν τό Ζουλιέν και τη Λάουρα που φεγάνε χειρομαχημένοι, με τα κεφάλια τους ένωμένα να ένα προς τό άλλο... Τους έβλεπαν με κάποια ζήλεια, με πόνο βραθό... Έχαν ενώσιε δυο άγνης καρδίες με τούς δεσμούς της αγά-πης, ενώ αυτοί την είχαν σκατώσει, την είχαν σκατώσει για πάντα την αγάπη τους...

Αντρέ Τερπύ

Κύτταζαν τις θάρμες που περνοόταν...